

Πίτερ Νιρνα

Ο κλέφτης με τα μαγικά πατίνια

ΤΖΟΝΑΘΑΝ ΟΞΙΕ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
π α ι δ ι κ ό

Πρώτη έκδοση Οκτώβριος 2023

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ Jonathan Auxier, *Peter Nimble
and His Fantastic Eyes*, Amulet Books New York

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ Θεοδωρής Τσώλης
ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ Δήμητρα Μηλιώρη

ISBN 978-618-03-3575-0
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83575
Κ.Ε.Π. 5648 Κ.Π. 18221

- © 2011, Jonathan Auxier (για το κείμενο και τις εικόνες των κεφαλαίων)
© 2011, Gilbert Ford (για την εικονογράφηση του εξωφύλλου
και της σελίδας τίτλων)
© 2022, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562
metaixmio.gr • metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΧΡΥΣΟΣ

∞ ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1 ∞

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΠΙΤΕΡ ΝΙΜΠΑ

Όσοι από σας ξέρετε κάτι περί τυφλών παιδιών θα γνωρίζετε πως γίνονται οι καλύτεροι κλέφτες. Όπως σίγουρα φαντάζεστε, τα τυφλά παιδιά έχουν καταπληκτική όσφρηση και μπορούν να μυριστούν πράγματα ακόμα και πίσω από κλειδωμένες πόρτες – είτε πρόκειται για φίνα υφάσματα είτε για χρυσαφικά ή φιστίκι κροκάν– από πενήντα βήματα μακριά. Επιπλέον, τα δάχτυλά τους είναι τόσο λεπτά που γλιστρούν εύκολα μέσα σε κλειδαρότρυπες, και η ακοή τους τόσο οξυμένη που διακρίνουν τα σιγανότερα κλικ και κλακ του μηχανισμού ακόμα και της πιο περίπλοκης κλειδαριάς. Φυσικά, η χρυσή εποχή της κλεψιάς έχει περάσει ανεπιστρεπτί· τη σημερινον ημέρα υπάρχουν ελάχιστα παιδιά–κλέφτες, τυφλά ή μη. Υπήρξε μια εποχή, όμως, που όποια πέτρα κι αν σήκωνες έβρι-

σκες ένα από κάτω. Αυτή είναι η ιστορία του σπουδαιότερου κλέφτη που έζησε ποτέ. Το όνομά του, όπως μπορεί να μαντέψατε, είναι Πίτερ Νιμπλ.*

Όπως τα περισσότερα βρέφη, έτσι και ο Πίτερ ήρθε στον κόσμο χωρίς όνομα. Ένα πρωί, μια παρέα μεθυσμένων μα καλόκαρδων ναυτικών τον είδαν μέσα σ' ένα καλάθι που τραμπαλιζόταν στο νερό δίπλα στο καράβι τους. Πάνω στο κεφάλι του αγοριού ήταν καθισμένο ένα μεγαλόσωμο κοράκι, που θα πρέπει να του είχε ξεριζώσει τα μάτια. Σοκαρισμένοι οι ναυτικοί, σκότωσαν το πουλί και παρέδωσαν το παιδί στις αρχές ενός κοντινού λιμανιού.

Παρότι ένα τυφλό βρέφος δεν είχε καμία χρησιμότητα για τους άρχοντες του τόπου, εντούτοις ένας νόμος τούς επέβαλε να του δώσουν τουλάχιστον ένα όνομα. Με σιωπηρή ανάταση χεριών τον βάφτισαν Πίτερ Νιμπλ, από τα λόγια ενός μισοξεχασμένου νανουρίσματος. Με μοναδική του προίκα αυτό το όνομα, τον ξαπόστειλαν στον κόσμο για να βρει τον δρόμο του.

Στην αρχή, ο Πίτερ βύζαξε το γάλα μιας τραυματισμένης γατομάνας την οποία συνάντησε όταν μπουσούλησε κάτω από το καπηλειό της περιοχής. Η γάτα άφησε το βρέφος να μείνει μαζί της με αντάλλαγμα να καθαρίζει τη γούνα της από ψείρες και ψύλλους – μέχρι μερικούς μήνες αργότερα, όταν μια αποφράδα μέρα ο ταβερνιάρης ξετρύπωσε τη γατοφαμίλια κάτω από το μαγαζί του. Έξω

* Στα αγγλικά η λέξη «nimble» σημαίνει επιδέξιος, σβέλτος. [Σ.τ.Μ.]

φρενών με την παρουσία αδέσποτων στην επιχείρησή του, ο άντρας τα έχωσε σ' ένα τσουβάλι και το πέταξε στο νερό.

Η επιδεξιότητα με την οποία ο Πίτερ έλυσε τον κόμπο σήμανε την απαρχή της καριέρας του. Χάρη αφενός στο γεγονός ότι δεν είχε τρίχωμα και αφετέρου στην έμφυτη ικανότητά του να επιπλέει στο νερό, ο Πίτερ μπόρεσε να επιστρέψει χωρίς μεγάλη δυσκολία στην ακτή. (Τα γιατί, από την άλλη, δεν είχαν την ίδια τύχη.)

Μέχρι στιγμής, είδατε τη μάλλον συνηθισμένη νηπιακή ηλικία του Πίτερ – παρόμοια, πιθανόν, με τη δική σας. Ωστόσο, ήταν απλά θέμα χρόνου το να ξεχωρίσει από τα υπόλοιπα βυζανιάρικα. Τα πρώτα σημάδια διαφάνηκαν στην ιδιαίτερη ικανότητα επιβίωσης του Πίτερ. Μιας και δεν είχε γονείς για να του αγοράζουν ρούχα και τροφή, ο Πίτερ αναγκάστηκε να πάρει την κατάσταση στα χέρια του.

Ένα παλιό ρητό λέει πόσο εύκολο είναι να πάρεις παιχνίδια από τα χέρια μωρού. Πράγμα που είναι πέρα για πέρα λάθος· όποιος δοκίμασε να πάρει το *σιδηίο* από τα χέρια μωρού ξέρει τι κλάματα, κλοτσιές και γενική αναστάτωση επακολουθούν. Αντιθέτως, είναι πολύ εύκολο για τα μωρά να παίρνουν πράγματα από *μας*. Αν και τυφλός, ο μικρούλης Πίτερ δεν είχε κανένα πρόβλημα να οσμίζεται πάγκους με φρούτα και λαχανικά και να τους ξαφρίζει. Πήγαινε όπου τον οδηγούσε η μύτη του και αθώα αθώα άρπαζε ό,τι ήθελε να φάει. Σύντομα άρχισε

να κλέβει και διάφορα άλλα πράγματα που είχε ανάγκη, όπως ρούχα, στρωσίδια, καθώς κι έναν επίδεσμο για τα μάτια του. Δοκίμασε να κλέψει και παπούτσια, αλλά ανακάλυψε πως προτιμούσε την ξυπολυσιά. Μέχρι τα τρίτα του γενέθλια, είχε γίνει άσος στις μικροκλοπές, καθώς και ο φόβος και τρόμος των μικροπωλητών. Πολλές φορές τον τσάκωσαν στα πράσα, αλλά κατάφερνε να ξεφεύγει πριν ειδοποιηθεί ο αστυφύλακας.

Ένα από τα προβλήματα της εγκληματικής ζωής είναι ότι μειώνει τις προοπτικές κοινωνικής ανέλιξης. Οι νομοταγείς πολίτες ρίχνουν μια ματιά σε παιδιά όπως ο Πίτερ και γυρίζουν αλλού τα μάτια – χωρίς να τους προσφέρουν γλυκά, παιχνίδια ή την ελπίδα υιοθεσίας. Με το να εξασφαλίζει μόνος του τον επιούσιο, το αγόρι μας σιγούρευε ότι θα περνούσε μια ζωή ορφανός και μόνος.

Όμως, όλα αυτά άλλαξαν όταν συνάντησε έναν πανούργιο τύπο με το όνομα κύριος Σείμους.

Ο κύριος Σείμους ήταν ένας ψηλός, ξερακιανός, νευρώδης άντρας, με χοντρές παλάμες και τεράστιο κεφάλι. Εξαιτίας της αδεξιότητας των χεριών του, δεν είχε καταφέρει να πραγματοποιήσει το όνειρό του να γίνει διαρρήκτης. Αντιθέτως, είχε ασχοληθεί με τη ζητιανοκαπηλεία. Όπως θα φαντάζεστε, ζητιανοκάπηλος ονομάζεται κάποιος που εκμεταλλεύεται ζητιάνους. Η δουλειά του ήταν να υιοθετεί ορφανά, να τα σακατεύει καλά καλά και μετά να τα στέλνει στους δρόμους για να ζητιανεύουν. Όποιο παιδί έκανε την αποκοτιά να γυρίσει με άδεια χέρια έτρωγε ένα γερό μπερντάκι και ύστερα ξεπουλιόταν

στο φτωχοκομείο. Στο σύνολο, ο κύριος Σείμους πρέπει να είχε βγάλει στο κλαρί γύρω στα τριάντα ορφανά.

Ο Πίτερ ήταν πέντε χρονών όταν τον πρωτοπήρε το μάτι του ζητιανοκάπηλου πλάι στον πάγκο ενός μανάβη στην αγορά. «Γεια σου, αγοράκι!» είπε ο κύριος Σείμους πηγαίνοντας κοντά του. «Πώς σε λένε;»

«Με φωνάζουν τυφλο-Πιτ, κύριε» είπε το παιδί, που ακόμη δεν είχε μάθει πως δεν έπρεπε να μιλάει σε αγνώστους.

Ο κύριος Σείμους έσκυψε πιο κοντά για να τον κοιτάξει καλύτερα. Η εμπειρία του τον είχε διδάξει πως τα τυφλά παιδιά γίνονται ιδιαίτερα πετυχημένοι ζητιάνοι. «Και πού είναι οι γονείς σου;» ρώτησε.

«Δεν έχω γονείς» απάντησε το παιδί. Όμως, επειδή ο Πίτερ δεν κρατιόταν από την πείνα, άπλωσε αστραπαία το χέρι πίσω από την πλάτη του και σούφρωσε ένα μήλο από τον πάγκο με τα φρούτα.

Ο κύριος Σείμους είδε την κίνηση με την άκρη του ματιού του και παραλίγο να μείνει ξερός. Το αγόρι δεν είχε πάρει το μήλο από την κορυφή της στοίβας, αλλά από κάπου *στο κέντρο*, αφήνοντας τα γύρω μήλα εντελώς απείραχτα. Για έναν κανονικό άνθρωπο κάτι τέτοιο θα ήταν ακατόρθωτο, αλλά για τούτο το κουρελιάρικο παιδί ήταν δεύτερη φύση. Ο κύριος Σείμους κατάλαβε μεμιάς πως είχε μπροστά του έναν πολύ ταλαντούχο κλέφτη.

Ο άντρας έσκυψε ακόμα πιο κοντά και κοίταξε τα λεπτεπίλεπτα δάχτυλα του αγοριού. «Λοιπόν, Πιτ» είπε με την πιο μελιστάλαχτη φωνή του. «Εμένα με λένε κύριο

Σείμους, και είμαι περιχαρής που συναντηθήκαμε. Βλέπεις, είμαι μεγάλος και τρανός επιχειρηματίας, αλλά δεν έχω γιο για να μοιραστώ την περιουσία μου». Καθώς μιλούσε ο κύριος Σείμους πήρε το μήλο από τα χεράκια του Πίτερ και έκοψε μια δαγκωνιά. «Πώς θα σου φαινόταν» συνέχισε, κόβοντας και δεύτερη δαγκωνιά «να σε κάνω συνέναιρό μου; Θα ζεις στο αρχοντικό μου, θα τρως το φαγητό μου και θα παίζεις με τον σκύλο μου, τον Φονιά».

«Τι σκύλος είναι;» ρώτησε ο Πίτερ, ελπίζοντας ολόψυχα ότι θα ήταν αρκετά μεγαλόσωμος ώστε να τον καβαλάει.

«Είναι... *σιαμαίος*» είπε ο κύριος Σείμους, μετά από στιγμιαία σκέψη.

«Είναι μεγάλοι σκύλοι οι σιαμαίοι;»

«Οι μεγαλύτεροι. Φαντάζομαι ότι θα μπορούσε να σε κάνει μια χαψιά αν ήθελε». Ο κύριος Σείμους έριξε τον πυρήνα του μήλου στο στόμα του και τον έκανε μια χαψιά.

«Τι λες λοιπόν, αγόρι μου;»

Δεν υπήρχε αρχοντικό. Όπως επίσης δεν υπήρχαν περιουσία, υπηρέτες ή πλουσιοπάροχο φαγητό. Ο Φονιάς υπήρχε πραγματικά, αλλά του έλειπε ένα πόδι και ήταν πολύ γέρος – και όπως τα περισσότερα γέρικά πλάσματα, αντιπαθούσε τα παιδιά. Αντί ν' αφήνει τον Πίτερ να τον καβαλάει, περνούσε την περισσότερη ώρα κουτσαίνοντας, γρυλίζοντας και γλείφοντας τις μύξες που έτρεχαν στο σιχαμερό ρύγχος του.

Ο κύριος Σείμους εγκατέλειψε τη ζητιανοκαπηλεία,

ρίχνοντας μαύρη πέτρα πίσω του. Ξεπούλησε τα υπόλοιπα ορφανά του και αφοσιώθηκε στην εκπαίδευση του Πίτερ στην κλεψιά. Τον πρώτο χρόνο, κλείδωνε όλα τα γεύματα του παιδιού μέσα σ' ένα παλιό μπουύλο. Αν ο Πίτερ ήθελε να φάει, ήταν αναγκασμένος να παραβιάζει την κλειδαριά με τα γυμνά του δάχτυλα. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα αφενός ο Πίτερ να αποκτήσει πολύτιμες ικανότητες διάρρηξης και αφετέρου ο κύριος Σείμους να κάνει μεγάλη οικονομία στο φαγητό. Το αγόρι έμεινε πάνω από δύο βδομάδες χωρίς τροφή πριν καταφέρει να βάλει στο χέρι το πρώτο του γεύμα στο νέο του σπίτι. Όταν κατάφερε επιτέλους να ξεκλειδώσει το μπουύλο (ανακαλύπτοντας τυχαία το «στρίψιμο ΜακΝίρι»), τα αποφάγια είχαν σαπίσει εντελώς. Ωστόσο, με τον καιρό βελτιώθηκε στη διάρρηξη, ώσπου τελικά έμαθε να παραβιάζει όλους τους τύπους κλειδαριών που είχε στη συλλογή του το αφεντικό του.

Ο κύριος Σείμους εκπαίδευσε τον Πίτερ και στην υψηλή τέχνη του να κινείται σαν φαντομάς – πώς να διασχίζει ξύλινα πατώματα, στέγες, ακόμα και δρόμους στρωμένους με χαλίκι χωρίς να κάνει τον παραμικρό θόρυβο. Το αγόρι μάθαινε γρήγορα και σύντομα έγινε άσος σε όλο το φάσμα των μεθόδων του καλού διαρρήκτη – από κοπή παραθύρων μέχρι επαγγελματικά δεσίματα σχοινού. Ως τα δέκα του, ο Πίτερ Νιμπλ είχε γίνει ο καλύτερος κλέφτης που είχε δει ποτέ η πόλη. Αν και φυσικά κανείς δεν τον είδε ποτέ: έβλεπαν μόνο τα ανοιχτά χρηματοκιβώτια και τις άδειες μπιζουτιέρες που άφηνε πίσω του.

Κάθε νύχτα, ο κύριος Σείμους έστελνε τον Πίτερ στην πόλη για να κλέψει. Και κάθε ξημέρωμα ο Πίτερ επέστρεφε στον κύριο Σείμους μ' έναν σάκο γεμάτο κλοπιμαία. «Σκουλήκι» –έτσι είχε αρχίσει να τον φωνάζει– «τα πήγες περίφημα. Τώρα χάσου από μπροστά μου!» Μετά, κλείδωνε το αγόρι στο κελάρι, αφήνοντας τον Φονιά να τον φρουρεί.

Ο Πίτερ δεν είχε πρόβλημα να μένει στο κελάρι. Μιας και ήταν τυφλός δεν τον πείραζε που δεν είχε φως, και επίσης προτιμούσε να κάθεται εκεί κάτω από το να κλέβει σπίτια αθών ανθρώπων. Άσχετα από τα λάθη που είχε κάνει (και η κλοπή είναι λάθος), ο Πίτερ παρέμενε ένα καλό παιδί που δεν του άρεσε να κλέβει. Κάθε πρωί που έπεφτε να κοιμηθεί κουλουριασμένος πάνω στο υγρό δάπεδο του κελαριού, ονειρευόταν ότι ξεγλιστρούσε από τον Φονιά, τρύπωνε στο μεγάλο θησαυροφυλάκιο του κυρίου Σείμους και επέστρεφε όλα τα κλεμμένα στους αρχικούς ιδιοκτήτες τους. Φανταζόταν τους κατοίκους της πόλης, γεμάτους ευγνωμοσύνη, να τον γλιτώνουν από τα χέρια του βάνουσου αφεντικού του και να τον προσκαλούν να ζήσει για πάντα σ' ένα μεγάλο, ζεστό σπίτι, γεμάτο φαγητά και τραγούδια και άλλα χαρούμενα παιδιά. Με λίγα λόγια, ονειρευόταν ότι ήταν ευτυχισμένος. Όμως, αυτό ήταν μόνο ένα όνειρο, και κάθε δειλινό τον ξυπνούσαν και πάλι οι φωνές του κυρίου Σείμους, που τον έστελνε με κλοτσιές πάλι έξω, για να περάσει άλλο ένα βράδυ ξαφρίζοντας τα υπάρχοντα τίμιων πολιτών.

Έτσι κυλούσε η ζωή του Πίτερ Νιμπλ. Ήταν δυστυχι-

σμένος, θύμα κακομεταχείρισης και εξαναγκασμένος να διαπράττει εγκλήματα –μέρα τη μέρα, εποχή την εποχή, χρόνο τον χρόνο– μέχρι ένα πολύ ξεχωριστό, πολύ βροχερό απόγευμα, όταν συνάντησε έναν ξένο που θα του άλλαζε τη ζωή για πάντα.

ΟΣΟΙ ΑΠΟ ΣΑΣ ΞΕΡΕΤΕ ΚΑΤΙ ΠΕΡΙ ΤΥΦΛΩΝ
ΠΑΙΔΙΩΝ ΘΑ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΠΩΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ
ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΚΛΕΦΤΕΣ. ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΟΥ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΟΥ ΚΛΕΦΤΗ ΠΟΥ ΕΖΗΣΕ ΠΟΤΕ.
ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ, ΟΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΑΝΤΕΨΑΤΕ, ΕΙΝΑΙ...

Πίτερ Νιμπλ

Ο Πίτερ Νιμπλ είναι ένα δεκάχρονο ορφανό και τυφλό αγόρι, που έμαθε από μικρό να ζει κλέβοντας. Ένα μοιραίο απόγευμα θα κλέψει από έναν μυστηριώδη πλανόδιο καπελά ένα κουτί που περιέχει τρία ζευγάρια μαγικά μάτια. Όταν δοκιμάζει το πρώτο ζευγάρι, μεταφέρεται αυτομάτως σ' ένα κρυμμένο νησί, όπου του ανατίθεται μια ξεχωριστή επικίνδυνη αποστολή: να ταξιδέψει στο Εξαφανισμένο Βασίλειο και να σώσει τον λαό του από την τυραννία. Μαζί με τον πιστό σύντροφό του –έναν ιππότη που μια μάγισσα μεταμόρφωσε σε έναν ατυχή συνδυασμό αλόγου και γάτας– και με τη βοήθεια των μαγικών ματιών, ο Πίτερ Νιμπλ θα ριχτεί σε μια αξέχαστη περιπέτεια για να ανακαλύψει το πραγματικό πεπρωμένο του.

ISBN: 978-618-03-3575-0

9 786180 335750

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83575

από 10 ετών

metaixmio.gr